

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 5. vinotoka 1888.

List 40.

Cerkvene himne. *)

Kraljici presvetega rožnega venca.

Poslovenil J. Bilc.

Nebeškega kraljestva sel
Skrivnost je Božjo razodel:
Pozdravil milosti polnó,
Devico-Mater blaženo.

Devica gre k sorodnici, —
Tje k materi Ivanovi,
Ki še nerojen je spoznal,
Da Kristus ga je obiskal.

Besedo že od vekomaj
Rojena iz Očeta, — zdaj
Rodila Mati Deva je
Nebeško, vbožno Detice.

Postavljen Détek pred oltar,
Postavo sluša Gospodar;
Zveličar tu daruje se,
In z malim odkupuje se.

Vesela Mati našla tú
Zgubljenega v solzah Sinú;
On učenike je učil,
Stvarí neznane jim odkril.

O Jezus, bodi nam češčèn,
Ki si iz Deve bil rojèn,
Z Očetom, z Duhom blaženim,
Na vekov veke slavljenim!
Amen.

II.

Na gori z oljko venčani
V molitvi Rešenik kleč,

*) Slavnoznani slovenski skladatelj g. F. G. mi je že zdavnaj željo razodel, naj mu zložim daljšo cerkveno pesem, ktero bi vso vglasil. Tukaj nahaja omenjeni gospod lep slavošpev, kateri je sicer slaba senca latinskemu izvorniku, vendar pa jako pripraven, da se vse štiri himne cele vglasijo; imeli bomo mal slovenski oratorij. Prelagatelj.

Žaluje, trese se, medlí,
Obraz kervavi pot potí.

Po izdajalcu bil prodán
V terpljenje večni bog pelján;
Vezí Ga terde vežejo,
Teló Mu biči režejo.

Bodeči venec venča Ga —
Sramotua krona ternjeva,
V škerlatni plajš odetega,
Oj slave Kralja svetega!

Pod težo križa pretežkó
Zuojí se, pada na zemljó;
Al vleči križ na verh goré
Primoran Izveličar je.

Na križa temni les pripét,
Med grešniki Nedolžni štét,
Za kervnike proséc gorkó
Prelil je kri, — nagnil glavó.

O Jezus, bodi nam češčèn,
Ki si iz Deve bil rojèn,
Z Očetom, z Duhom blaženim,
Na vekov veke slavljenim.
Amen.

III.

Že Kristus moč je smerti sterl,
Zmagalec je iz groba vstal,
Nebés zapaha je odperl,
Verige greha pokončal.

Večkrat ljudem prikazal se,
V nebeški se je vzdiguil raj;
Enak Očetu v slavi je,
Sedeč mu na desnici zdaj.

Obljubil je učencem bil,
Poslati svetega Duhá:
V ljubezni ognju Ga je vлил
Sobranim v žalostne sercá.

Telesih rešeno okóv,
K zvezdám Devico dvignjeno,
Med petjem blaženih duhóv
Sprejelo v slavi je nebó.

Kraljici venča glavo zdaj
Zvezdic dvanajst bliščeči žar;
Pri Sinu vlada vekomaj
Povzdiguena nad vsako stvar.

O Jezus, bodi nam češčèn,
Ki si iz Deve bil rojèn;
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na vekov veke slavljenim.

Amen.

IV.

Sercé navdaja ti radóst,
Prebada dušo meč britkóst,
Devica-Mati venčana,
Na veke bodi hvaljena!

Spočela, obiskala si,
Rodila, darovala si,
Sinú si našla Blažena, —
V veselju bodi hvaljena.

Oj bodi nam pozdravljena,
V sercá globini žaljena,
Ko s Sinom biče, ternje, križ,
Kraljica múčencev terpiš.

Dosegel čast je večni Sin,
Razlil se v ognju Duh z višín;
V svitlobi rajski venčana
Kraljica, — bodi slavljena!

O sem se ljudstva bližajte,
Skrivnosti rože tergajte,
Pletite venec blaženi
Ljubezni čiste Materi.

O Jezus, bodi nam češčèn,
Ki si iz Deve bil rojèn,
Z Očetom, z Duhom blaženim
Na vekov veke slavljenim.

Amen.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

XXIV. Na njegovem grobu.

Druga cvetica v Boskovem venci bodi: upanje!
— Zakaj ta cvetica? Prijetna in ljubeznjiva je, saj
celo pravimo: o sladko upanje; — ali vendar jo dosti-
krat preziramo.

Kako živo je upal Bosko v prihodnje življenje!
Ali ni imel vedno pred očmi kerščanske resnice: vsak
človek pride nazadnje v pekel, ali pa v nebesa!
In popačeni otroci, kakoršnih je videl na stotine po
mestnih ulicah, ti so derli naravnost proti peklu. Zato
so se mu smilili in zavoljo njihove duše storil je vse,
kar je bilo v njegovi moči. Šaj več ko dušo rešiti —
si je mislil, ni mogoče in ni potreba.

Le radi tega, ker so se misli njegove mudile tako
rekoč na drugem svetu, le radi tega se je tolikanj pri-
zadeval, da bi ljudje še za ta drugi svet kaj storili.
In od tod izvira njegova goreča pobožnost, njegovo
veliko zaupanje v Boga. Zaupajoč v previdnost Božjo,
premagal in pretesel je naj britkejše skušnje. Bil je
neupogljiv! — Mi pa obupujemo pri prvi nesreči, ker
imamo premalo zaupanja v previdnost Božjo.

Tretja cvetica — in sicer najkrasnejša — v tem
venca pa je ljubezen. — Priserčna ljubezen do
bližnjega je eden največjih in najkrasnejših
darov, katere »ploh more Bog podeliti člo-
veku — tako pravi sv. Frančišek Saleški. In ta krasni
dar imel je Bosko v polni meri, tako, da se lahko reče,
da je bila ravno ljubezen do bližnjega določivna
lastnost njegova, ki se je vila kakor rudeča nit skozi
celo njegovo življenje. Kedo je v našem stoletju na
tako velikanski način spolnoval največjo kerščansko
zapoved o ljubezni?! — Bosko je pokazal, kaj pre-
more še vedno sv. vera, in prazni so izgovori, da
je prenehala moč sv. kat. Cerkve. —

V teh hudih časih pa, ko revščina tako neizprosno
pritiska na vrata, je ravno Don-Bosko najboljši dokaz,
kje nam je iskati pomoči. Edino le v kat. Cerkvi —
tako se glasi odgovor, ki se v teoriji (nauku) toliko-
krat povdarja. Praktično (djansko) pa je resnico tega
reka dokazal Don-Bosko. V ogledalu Boskovega življenja
je zapisano: uganka socialnega vprašanja tiči v besedah
— ljubi svojega bližnjega!

A ta ljubezen do bližnjega mora imeti korenine
svoje v ljubezni do Boga. Kak človekoljub je to,
ki verže svoj krajcar beraču zato, ker ga ne mara
videti; ne pa zato, ker Bog tako ukazuje in Bog tako
hoče.

Bog je prvi, potem pride na versto bližnji. Tudi
Bosko je učil gojence najprej Boga ljubiti; s tem
prisvojil si je njih serca, da tudi bližnjega niso pre-
zirali. In le na ta način, da si je vedel Bosko pridobiti
prijateljev in vnetih podpirateljev svoji stvari, je zamogel
tolikanj dobrega storiti.

Če beremo o velikanskih delih sv. Vincencija Pav-
ljanskega, si mislimo, da v našem dušno zaspanem in
mrtvem veku, ne bi bilo kaj takega mogoče. Ali Bosko
je to dosegel. O njem pravi kardinal Parochi. da je
„čudež dobrodelnosti“ — miraculo di beneficenza. Merivo
bi bilo življenje njegovo, da ni imel tako vroče lju-
bezni do reveža, terpina. Če je bil kedo kedaj navdušen
za svoje nazore, je gotovo Bosko navdušen; pa brez
navdušenosti ostaneš vsikdar suha veja na drevesu
svojega življenja.

Če opominja sv. Oče Leon XIII: „Zberite vse
moči in dari svoje, da obvarujete otroke in
mladino pred popačenostjo in brezbožnostjo
in si tako napravite nov zarod!“ — kedo bi
mogel o sebi reči, da je ta opomin lepše spolnil, kakor
Don-Bosko. Z delom svojim vstvaril si je spomin na
zemlji — in spomin v nebesih. In ta spomin „ne
bo zginit, in po njegovem imenu se bo popra-
ševalo od roda do roda. Njegovo modrost
bodo narodi pripovedovali in njegovo hvalo
bo srenja (Cerkev) oznanjevala. (Eccl. 39. 13. 14.)

To so misli na Boskovem grobu — to so cvetlice
iz Boskovega venca. Ves venec čednosti njegovih —
celo življenje njegovo, — pa nam kliče, da skušajmo
iti za njim.

Zakaj za njim? — Čas naš tirja, da delujmo
v Don-Boskovem duhu!

Zakaj za njim? — Tako želi naš Gospod Jezus
Kristus sam: Karkoli ste kateremu teh malih
storili, ste meni storili.

Zakaj za njim? — Bosko sam nas k temu opominja. Ko se je v oporoki svoji poslavljil od tovarišev in Salezijancev in vseh onih, ki delujejo in bodo še delovali v salezijanskem duhu, obljubil je, da hoče za vse, ki bodo podpirali otroke njegove, moliti gori v nebesih

„Če pa po moji smerti — tako pravi — po usmiljenji Božjem, po zasluženji Jezusa Kristusa in po zavetji Marije pomočnice pridem v nebeški raj, prosil bom za vse vas, prosil za vaše družine, prosil za vaše drage, da vsi ugledajo dan, ko bodo vekomaj hvalili večnega Stvarnika in veselé se nebeškega plačila prepevali njegovo neskončno usmiljenje. Amen.“
(Nasleduje še: Dostavek.)

Sveti o. Peter Klaver.

(Dalje.)

Svetnik kot strežaj bolnikov. Spreobranje, posvečevanje in tolaženje zamurcev ni bilo Klavrovo jedino opravilo v Kartageni. Posvetil se je tudi drugim pomoči potrebujočim, da bi tako vse v vsem postal. V mestu ste bili dve bolnišnici. Perva se je zvala bolnišnica sv. Sebastijana; oskerbovali so jo usmiljeni bratje. Druga, bolnišnica sv. Lazarija, bila je za gobove in za take, kateri so terpeli na tako zvanem Antonovem ognju. V teh dveh krajih se je zlasti vadil v ljubezni.

Najprvo se je daroval bolnišnici sv. Sebastijana, vendar ne pustivši iz oči svojih dragih zamorcev. Bolnišnica sv. Sebastijana je bila brez določenih dohodkov. Vendar pa je bila večkrat, zlasti o vojnem času, prenapolnjena. Zato niso mogli dobiti usmiljeni bratje potrebnih miloščin in zdravil. Iz ljubezni do bolnikov skušal jim je Klaver pomagati. Celó leto je obiskoval bolnišnico, vsaj po enkrat v tednu, če ni bil na potovanji. Obiskal je vsacega bolnika posebej in ga tolažil, zlasti pa najbolj zapuščene in poterte. Opravljal je tudi vsa dela, ktera so se mu zdela potrebna za njihovo čistost in božjo zadobitev zdravja. V vojnem času bival je večkrat celi dan v bolnišnici. Tukaj je zverševal dela usmiljenja, ki jih zamoremo na svetniku občudovati, pa ne posnemati. Poljuboval je namreč z največjim zatajevanjem samega sebe gnušne rane bolnikov, celó gnoj jim je izserkoval. Namen vsega tega, kar je storil za bolnike, bilo je posvečevanje njihovih duš. Zato ni zamudil ničesar, kar bi k temu pomoglo. Obiskoval je tudi take, kateri so radi sramotnega, nerednega življenja, ter tako poskusil pridobiti jih. Da bi si pridobil njihovo zaupanje, pripravil jim je v začetku mnogotere malenkostne reči, za katere je vedel, da jih radi imajo. Obračal je nanje posebno skerb in pazljivost. In kedar je videl, da so pripravi za poslušanje njegovih beséd, razložil jim je z gorečimi besedami, kako ostudno da je bilo njihovo pregrešno veselje, katero ima take nasledke. „Če že zdravilo tako boli, kako bode še-le s kaznijo za take grebe!“

Kakor pa je Klaver ljubil bolnišnico sv. Sebastijana, vendar je še bolj pogostem zahajal v bolnišnico sv. Lazarija. Tu je imel še večjo priložnost skazovati svojo junaško ljubezen in zatajevanje. Dnevi počitka so mu bili zlasti zato ljubi, ker je ob taci dnevih imel več časa in prostosti, svoje drage gobove obiskovati, med tem ko so se drugi na vse mogoče načine tacega obiska ogibali, ali pa vsaj prej kot mogoče skušali bolnišnico zapustiti zaradi nezdravega ondotnega zraka.

Molil je z njimi in jih spodbujal, poterpežljivo prenašati svoje terpljenje na tem svetu, da bi jim po skerbnem ogibanji dušnih gob — greha na onem svetu ne bilo treba terpeti. Vse to, kar je storil v ječah zamorcev in v bolnišnici sv. Sebastijana, ponavljal je tudi tukaj, dasiravno so bili nekteri teh bolnikov v najstrašnejšem stanu. Nekterim je bilo odgnojilo mesó do kosti, drugi zopet niso imeli nosá, usés, celo rók ali nog ne. Še drugi so bili po vsem telesu pokriti z ulesi, tako, da se je studilo jih videti, in da se je krog njih razširjal strašen smrad. Klaver je umival one, ki niso imeli več rók, jim dajal jedí v usta. Lahko bi se reklo o njem, da je bil on v tem žalostnem stanu oterpnjenih oko slepim, roka in noga hromim. Sploh, on je bil tem nesrečnikom vse. Posebej jim je večkrat priuesel malo tobaka, dišeče vode, sadja, ali kaj družega, kar bi jih moglo nekoliko razveseliti. Pripravil jim je veliko množino platna, rjuh, kadíl in zdravil. Ni skušal jim preskerbeti samo tega, kar so neobhodno potrebovali, temuč storil tudi raznih prijetnosti, kolikor je le mogel. Priuesel jim je omrežnic, ktere bi jih varovale pred pikom muskitov (strupenih komarjev), on, kateri je samega sebe vedno popolnoma prepustil njihovim pikom, ne da bi jih odganjal. O praznikih jim je skušal dobiti tudi boljših jedí, še več, dobil je celo godcev, kateri naj bi jim o taci dnevih delali zabavo in kratek čas.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Veliki dan za duše — in še kaj.)

V dan velikih milosti za duše v vicah so sv. Oče Leon XIII maševali v stoljnici sv. Petra; pravijo, da čez 30.000 ljudi je bilo pričujočih. Maševali so ta dan za duše v vicah vsi patrijarhi, nadškofje, škofje in skoro vsi kat. mašniki po vesoljnem svetu. To je bilo res velikansko opravilo za duše umerlih. Po ljubljanskih cerkvah je bilo zelo veliko ljudi pri sv. Obhajilu in podobno gotovo tudi po deželi. Upati se smé torej, da je silo veliko duš po Božji milosti rešenih iz tamnic očiščevanja. Tudi so bile cerkve bolj gosto napolnovane, kot navadno; v Šenklavžu je bila pri kerščanskem nauku polna cerkev, dasiravno je bil o tistem času le malo stopinj naprej polen terg ljudi pri nekakem drugem nauku, ki ga je imel nekdo radovidnemu ljudstvu — ne z léce, prižnice, ampak z neke razpéte verví, po kateri se je zvirál, plesal in skakal, kakor so pravili, kateri so videli. Toda ti so morali svojo radovednost plačati, v cerkvi je bil nauk brezplačen. Kteri so imeli več koristi, nočemo preiskovati, nočemo pojasnovati; slišali pa smo pritožbe in želje, naj bi se saj take burke ne dopuščale, dokler terpi v cerkvi božja služba.

Drugo nasprotje s tem tako svetim dnevom je bilo naslednje ponočno krokanje nekkih černih vranóv, ki mirnim meščanom ne privoščijo počitka, da bi naslednji dan mogli opočiti delati in si prislužiti potrebne hrane za družino in beca za plačevanje raznih davščin. Pred kaj časom so se slišale pritožbe o ponočevanji po „pavrih,“ sedaj so to gerčevo oliko zanesli s kmetov tudi v mesta. Koliko gerčanje in bučanje je po ulicah in terjih, zlasti kadar pritegne hribovska k „barabovski“ inteligenci s svojimi akordi! Po jutrovih mestih, tudi naj večih, je po noči vse tiho: samo psi se slišijo lajati in tuliti, pa bolj zunaj mesta, kjer se rujejo za ne lepo dišeče meso kake cepnjene oslice.

Iz Ljubljane. (*Statut o cesarja Franc Josipa I. deželnih hiralskih ustanovah na Kranjskem.*) Kakor po vsem cesarstvu, tako si prizadevajo tudi na Kranjskem vredno preslavljati 40letnico presvitlega cesarja našega, odkar so pričeli vladati. Slavni deželni zbor je namreč v 6. seji, 27. sept. poterdil predlog, da naj dežela Kranjska napravi vstanovo za hiralne ter onemogle reveže na Kranjskem, in njena glavica naj znaša 20.000 gld. Zadevna obravnava je naslednja:

Statut o cesarja Franc Josipa I. deželnih hiralskih ustanovah na Kranjskem.

Deželni zbor vojvodine Kranjske je v XVII. seji dne 23. januarija leta 1888 sklenil, v spomin 40letnega vladanja Njega c. in kr. Apostolskega veličanstva cesarja Franc Josipa I.:

„V hvaležni spomin 40letnega osrečujočega vladanja Njega veličanstva cesarja Franc Josipa I. ustanovlja dežela Kranjska v podporo onemoglim ubožcem glavico v znesku 20.000 gld.

Obresti te glavice je razdeliti v osem letnih ustanov po 50 gld. in dvajset letnih vstanov po 20 gld.

Te vstanove oddaje deželni odbor občinam kranjske dežele, katere imajo v dotičnem času za oskerbo ubožcev najtežja bremena.

Ustanove se ne izplačujejo ubožcem na roke, temveč po občinskem predstojništvu onim osebam, ki prevzamejo svoti ustanove primerno oskerbovanje ubožca.“

Ta sklep blagovolilo je Njega c. in kr. Apostolsko veličanstvo z Najvišjim odločilom od dne 6. julija 1888. l. vzeti z zadovoljstvom na Najvišje znanje ter najmilostiveje dovoliti, da se ta deželna ustanova sme imenovati po Najvišjem imenu.

Na podlagi rečenega deželno-zborskega sklepa izdaje se naslednji statut:

§ 1. Te ustanove se imenujejo: „Cesarja Franc Josipa I. deželne hiralske ustanove“ in dobé veljavo z 2. dnem decembra 1888. l., katerega dne praznuje Njega c. in kr. Apostolsko veličanstvo cesar Franc Josip I. 40letnico svojega vladanja.

§ 2. Do teh ustanov imajo pravice tiste občine dežele Kranjske, katere imajo za oskerbovanje ubožcev razmerno najtežja bremena.

§ 3. Občine, katere prosijo za te ustanove, morajo izkazati število ubožcev, katere jim je preskerbovati, v to potrebne troške in v ta namen uporabne duhodke.

§ 4. Ustanove se podeljujejo občinam praviloma za eno leto. Vendar pa se sme občini podaljšati užitek za eno ali več let, ako v zmislu §§ 2. in 3. dokaže daljno pravico do ustanove.

§ 5. Ustanove izplačujejo se v dveh jednakih poluletih obrokih dne 2. junija in 2. decembra dotičnemu županstvu, katero jih oddaje onim osebam ali zavodom, ki so prevzeli svoti ustanove primerno oskerbovanje ubožca.

§ 6. Pravica podeljevati ustanove pristoji dež. odboru kranjskemu.“

Terst. (*Quaestiones propositae in examine pro adprobatione Catechistarum, habito die 21. Augusti 1888.*)

1. Recenseantur omnes actus, qui passim sic dicta „exercitia religiosa“ (esercizi religiosi — religiöse Uebungen) pro scholaribus constituunt; — ostendatur momentum horum actuum religiosorum pro morali iuventutis educatione; — exponantur officia Catechetae respectu exercitiorum religiosorum incumbentia in genere, et speciatim in locis, ubi plenae executioni relativae legis obices ponuntur.

2. Quum iuxta actualem studiorum ordinem non sufficiens horarum numerus pro tradenda religionis doctrina sit assignatus, quaeritur, quam methodum adhibebit prudens et cordatus Catecheta, ut aliquatenus redimendo tempus — pro posse pertractet totam materiam assignatam et fructum obtineat, et si non plenum, saltem sufficientem.

3. An et qualem influxum exercet habitus, vita totaque conversatio Catechetae tum intra tum extra scholam in moralem iuventutis educationem?

4. Proposita doctrina catholica „de gratia“ — exponatur notio gratiae divinae scholaribus, quibus doctrina de sacramentis est tradenda.

5. Adumbretur instructio catechetica de Sacramento Confirmationis.

Septem Sacerdotes tentamini se subiecerunt, quorum quinque adprobati sunt, scil. tres pro scholis popularibus, duo etiam pro mediis.

Lex de congrua et catechetae. — Remunerationes, quae catechistis, sive effectivis ut dicuntur, sive subsidiariis, obveniunt, nunquam in fassionem pro congrua determinanda assumendae sunt. (V. leg. diei 17. Iunii a. c. art. II).

Extractus matricul. — Licitum est, indicando semper scopum, extractus matriculares (Zettel, fedine) personis penes c. r. vias ferreas servitio addictis ad usum Directionis tradere, addito nomine Parochi et sigillo, sine stigmatibus. Ita ex Decreto aeraliali linciensis de die 12. Febr. 1885, N. 1676.

MONITA. Cum iuxta § 70. Instructionis pro iudiciis ecclesiasticis matrimonialibus a sponsis tunc tantum productio fidei nativitatis et baptismi exquirenda est, quando ex libris parochiae, in qua matrimonium celebratur, erui non potest, denuo (cfr. fol. dioec. a. 1886. p. 27 *). Clerum curatum serio monemus, ne pro celebratione matrimonii a propriis parochianis in parochia natis et baptizatis et in eadem matrimonium celebraturis testimonia nativitatis exigant, cum facile sit in libro Copulatorum adnotare annum, mensem et diem baptismi desumendo necessaria e libris Baptizatorum cum citatione anni et paginae libri praedicti. Hoc praescribitur, ut obex ponatur querelis, saepe saepius ad Ordinariatum delatis a pauperibus, quibus exigendo ab ipsis dictum documentum expensae non necessariae parantur.

Quod dictum est de testimoniis baptismi, valet etiam pro testimoniis mortis et matrimonii.

Monentur Administrationes Ecclesiarum, ne acceptent omnino fundationes Missarum, nisi fundator expresse conditionem apposuerit, proventus fundationis nunquam in fassionem Cleri assumendos fore. Abs re non erit illos quorum interest etiam ex fidelibus desuper edocere. („Curia Episc. Terg. mens. Sept.)

Od Istersko-kranjske meje. (*Birma. Nova maša.*) Srečna, presrečna kranjska dežela! mora človek nehoté zaklicati, ker težko je najti v celi Avstriji na tako neznatnem prostoru toliko cerkvenih slovesnosti, kakor na Kranjskem. Saj donašaš, predraga „Zg. Danica“, z verlim tovarišem „Slovenec“ že 2—3 mesce vedno sporočila in naznanila o novih mašah, zlatih mašah, 25-40letnicah mašnikovega posvečevanja, o preredki slavnosti demantne sv. maše, o birmovanji, o misijonih,

*) Iterum hic verba ipsa repetere iuvat: „Loquendo autem generatim de omnibus matrimoniis superfluum omnino est documentis adiungere testimonia illorum actuum (nativitatis, mortis vel matrimonii) qui iam descripti sunt in libris illius Parochiae ubi copulatio locum habet, vel (si alibi de Parochi delegatione matrimonium celebratur) documenta ipsa asservanda sunt.“

cesarskih slovesnostih, da človeka tudi mlačnega morajo navdušiti za geslo: „Vse za vero, dom in cesarja.“

Žal, da je sosednja Istra v tem pomanjkljiva, ker le redko, redko kdo sporoča o izrednih cerkvenih slovesnostih.

Da pride tudi iz tužne Istre enkrat vesel glas, naj smém omeniti, če tudi nekoliko kasno, dveh cerkvenih praznikov.

Kakor je čast. g. dopisnik „iz ternovske fare“ naznanil, so delili premilostni g. škof teržaški dr. Glavina S. t. m. v Jelšanah zakrament sv. birme. V večer istega dné se dopeljejo s spremstvom v Podgraje. V prvi vasi duhovnije, Podgrajske v Terpčanah, je bil napravljen slavalok s primernim napisom. Pred vasjo Pograjsko je čakala šolska mladina z g. učiteljem, množica vernih s cerkveno zastavo premilega Višega pastirja; pod slavalokom stopijo z voza, domači dušni pastir jih pozdravi in podajo se vsi v sprevedu na hrib, v cerkev Matere Božje Karmelske.

V vasi, pred duhovno hišo in cerkvenimi vrati so bili pozdravi, slavaloki v čast milgsp. nadpastirju. Prihodnjo jutro, v nedeljo sladkega Imena Marijinega, se je pričelo sv. opravilo ob 9ih. Po molitvah za mertve, po sv. maši in spraševanju otročičev so presvitli škof ljudem v lepem govoru priporočevali ohranjenje sv. vere, kar je tukajšnjim ljudem toliko potrebneje opomniti, ker gre ogromna večina odraščanih možkih, celo otroci od 15. leta in še mlajši, po 6 in več mescev na Rusko, Srbsko, Sedmograjsko med krivoverce; ondi slišijo in vidijo malo poštenega, — pohujšanja, pijačevanja in bogokletstva pa čez mero veliko.

Ljubi Bog daj, da bi prošnja in opominovanje mil. škofa obrodilo sad. Ker je cerkev v Podgrajah nad vasjo, in je slaba pot, in v veliki burji, po zimi, ko je ledeno, pot silno težavna; zato so premilostni g. škof nagovarjali, da bi se v vasi zidala kapela, da bi se vsaj delavne dni v kapeli maševalo. Obljubili so preprijazni visoki gospod, da pridejo sami kapelo blagoslovit, ako bi se zgotovilo tako potrebno delo. Kolika sreča, da bi bili tukaj vsaj pet premožnih, za Božjo čast vnetih, kakor se najdejo marsikje na Kranjskem v obilnosti! Zveršilo bi se v par mescih, kar se tu ne bode brez pomoči dobrotnikov v več letih.

V bližnji župniji v Jelšanah je bila pred 2 mesecema nova maša, ondotni domačin čast. g. Anton Štemberger, je daroval z vso slovesnostjo prvo sv. Daritev. Akoravno je Jelšanska dekanijska fara ena najstarejih v škofiji, in že pred več kot 400 leti kapitolu teržaškemu vtelesena; vendar se ni še nikdar čulo o kaki novi maši. Ni čuda, da se je ljudstvo nenavadne slovesnosti močno veselilo in se na vse strani prizadevalo veseli dan povečati. Bilo je poslušavcev in gledavcev, da se je vse terlo, in govornik pri slovesnosti, nekdanji kaplan Jelšanski in katehet, g. novomašnika videč toliko množico, „qui omnes tacuerunt attentique ora tenebant,“ je lahko navdušeno glas povzdignil, ker so mu bile serca „odperta.“ Od Jelšan do Tersta je 11 ur hoda, in novomašnik je edini duhoven domačin, tako preredki so sinovi Berkinov in iz Čičev, kakor se imenujejo Slovenci od Tersta do Jelšan, posvetijo duhovnemu stanú. Bog podeli vsaj temu edinemu služabniku v vinogradu Gospodovem obilnega blagoslova.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Od tod sva šla v cerkev sv. Klare, nekdanj cerkev sv. Jurija mart. V sredini cerkve vodijo široke kamenite stopnice navzdol v kripto, ki je v dva dela razdeljena.

V prvem je velekrasni grob sv. Klare; gre se vanj po marmornih stopnicah navzgor. Pod grobom je

krasna kapelica, v nji oltar za daritev sv. maše. Pervotno je bilo truplo sv. očeta Franciška tukaj hranjeno; pozneje pa sv. Klare. V drugem delu prelepe kripe je v sredini veličasten in dragocén oder, na njem še lepša hramba, v kateri počiva nestrohnjeno telo neveste Kristusove, sv. Klare, prve redovne hčere sv. Franciška, prve predstojnice in matere II. reda Franciškovega, klarisaric. Oblečena je v redovni obleki; redovnice, uune družega reda sv. Franciška redoma v pobožnih vajah bivajo pri sv. trupu. Iz prve kripe je široko okno, in pred njim je dovoljeno moškim počastiti svetnico; vidi se dobro, ker ni daleč od prozora. Lepota, častiljivost, prijetnost in vzvišenost je v teh kriptah tolika, da malokteri svetnik počiva v jednaki shrambi. V koliki lepoti, časti in vzvišenosti bodo še le telesa zveličanih v nebesih po vstajenju od mertvih! — Živimo tedaj pobožno, spokorno, čednostno, — osebito ljubimo sveto čistost vsak po svojem stanu po izgledu sv. Klare. Oh, kako dobrodejno je bivati v tem svetišču pred deviškim, nestrohnjeum truplom te ljubijoče neveste nebeškega Ženina. —

Potem šla sva obiskat samostan prvotni II. reda in cerkev sv. Damijana. To je kraj, kjer je sv. Klara sveto živela s svojimi prvimi redovnimi sestrami in tu sladko in sveto v Gospodu zaspala. Cerkev je še v prvotnem stanu, kakor jo je bil sv. Francišk prvo vravnal; večino Klarinega samostana je tudi še v prvotnem stanu. Mlad pater nama je vljudno razkazoval vse. V cerkvi je kapela na levi strani, v nji na oltarju čudežna podoba križanega Jezusa. Pobožni brat I. reda sv. Franciška je po smerti svetnika začel to podobo izrezovati, ko začne glavo Odrešenikovo vpodobljati, pusti delo, ker si ne upa narediti takove, kakoršna je bila na križu. — Zdihuje, moli in premišljuje, prosi milosti, kako začeti... Kadar pa dojde v ponižnosti zopet k delu, se iznenadi in začudi: — glava in sv. lice križanega Gospoda je po čudu božjem izobrazena in dogotovljena. — Izgotovljena pa tako, kakor je bila Jezusova glava in presv. lice o smerti na križu. — Istinito je taka, da dušo in mozeg prešinja sveta groza, sočutje in žalost; ni je mogoče opisati. — Kaj jednacega ni in ne bodeš vidil nikjer na svetu. Množestvilne sem že vidil podobe križanega Jezusa, umetno slikane in rezbarske, ali takošne nikoli in nikjer ne. Res, čudo Božje. Pri tej podobi je čudovito tudi to: ako gledaš presveti obraz Zveličarjev iz jedne strani, vidi se še živ in umirajoč; ako pa z druge strani, vidiš ga že mertvega. Časti vredni pater mi je pravil, da tudi barvo preminja v belkasto-bledo in v temno-začerno; kadar Bog ljudstvo zbog grehov s šibo obiše, je podoba temna; ko pa spokornemu kazni odvzame, je bolj belkaste barve. To se je pred leti dogodilo o hudi koleri v očitni procesiji; kader so to veliko Božjo-martro vzdignili in v procesijo iz cerkve nesli, bila je jako začernala. Ljudstvo se je kesalo, prosilo milosti, se pokorilo in jokalo. — Podoba je med procesijo postala belkasta, in huda kolera je tisto uro nehala. Častitljiv in lep je bil včlovečeni Sin Božji — Bog-človek na križu; ali ves z ranami pokrit, v silni žalosti in bridkosti, v nepopolnih težavah in morju terpljenja. Vse to se na tej podobi vidi. Kdorkoli bodeš kedaj v Rim potoval, idi v Asisi, posebno pa temeljito ogledaj to podobo križanega Jezusa; le še in še jo poglej z vernim očesom in pobožnim srcem.

Dandanes so začeli izdelovati prav umetne podobe Jezusa križanega; ali nova šega je to, ker so brez bolečin in rán; to tudi ni po naravi, ne po zgodovini. — Ako je bil Jezus po vsem telesu bičan, na glavi s ternjem kronan, ako je padal pod križem; so se sledi

gotovo vidile na presv. telesu — še razširili in povečali so se pri natezanju na križ — sveta rešnja Kri je curela iz vseh rán presv. Telesa. — Sedanji čas se pa vpodobljajo podobe razpetega Jezusa na križu, kakor bi bili zdravega človeka telo, brez rán in cureče krvi na križ pribili. O mehkužni svet, ki se ti ne prileže ranjenega Kristusa na križu v nezmernih bolečinah gledati! Grešiti se ti pa ne gnjusi! O novodobna „moda“, kam se bodeš še vrivala?

Omenjena čudežna podoba je zagernjena z zagri-njalom, kakor je to v Rimu in Italiji navadno pri zna-menitih in milostnih podobah. Okolo tega kipa je mnogo relikvij. Istinito svet in milosten kraj. Nikoli in nikjer me podoba križane Ljubezni ni tako z sv. strahom, ljubeznijo, sočutjem in skesanostjo prešinila, kakor ta, polna svete groze in ljubezni.

(Dalje nasl.)

Sestrici v nebesih.*)

Med angeljčki
Nebeškimi
Prebivaš zdaj, sestra!
Pred Jagnjetom
Zdaj tvoj je dom.
Njegova si družica.

Pri mamic
Za smert bolni,
Smo bitko se solzili,
Kaj bo, kaj bo,
Zdaj z Ančiko?
Smo žalostni tožili.

In mame glas
Tolaži nas,
Ko milo je velela:
Saj hčericó,
Preljubljeno
Saboj bom k Bogu vzela.

Zaprè okó
Mama na-tó
Na oder so jo djali;
Čez malo dni
So angeljčki
Še tebe odpeljali.

Zdaj tam živiš,
Se veseliš,
Te božja čast objemlje,
Jaz, bratec tvoj,
Pretakam znoj,
Želim si v raj se zemlje.

Oj Ančika,
Sestričica!
O prosi gori zame:
Da Jezus kdaj
V prelepi raj
Otožnega me vzame.

*) Opevana sestra se je ločila že prej s 3 leti svoje dobe. Zdaj pa naznanim Vam tudi, da nas je zadela velika žalost: umerla sta nam 2 sinčka v enem tednu: Rafael in Svitoslavček, prvi s 3, drugi z 1 letom svojega življenja. (Milujemo. V tolažbo: Jezus, Marija, Jožef, in sovidenje v boljšem življenji. Vr.)

Ni dolgo več,
Ko smertni meč
Bo združil, kar je ločil, —
Nas prekrasán
Združenja dan
Bo svidenju izročil.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Rim in Švica. Zadnjič smo opomnili priserčnega lista, ki so ga švicarski škofje skupno pisali sv. Očetu Leonu XIII 28. avgusta tega leta. Na to, katoliških škofov vredno pisanje so sv. Oče ravno tako priserčno odgovorili. Pravijo namreč, kako prepričani so bili vaelej o terdni veri, vdanosti škofov švicarskih do namestnika Kristusovega in o njihovi višepastirski gorečnosti; vendar vse te misli in občutke je škofovsko pismo v Njih še bolj poživilo in poterdilo. Enako je sv. Očeta razveselilo sožaljenje škofov, ki ga kažejo nad papeževimi bridkostmi, in pa čestitanje k Njihovi mašniški 50letnici. Ne manj jim je bila v tolažbo škofovska skerblijivost za pravice sv. Cerkve, ki naj bi ostale ne-prekeršljive, in apostoljski Stol ne bodi podveržen nobeni svetni moči in nadoblasti, ker ta prostost je v zvezi z najvišjim gospostvom in vladanjem vesoljne Cerkve, potrebna za njeno veljavo.

Te občutke udanosti in ta prepričanja so sv. Oče radostno sprejeli s škofovskim pismom, in zato tudi višje pastirje od svoje strani zagotavljajo svoje polne ljubezni in očetovske udanosti do škofov in njim podložnih čed, vsim voščijo pomoč Božjo ter jim z vso priserčnostjo podelijo apostoljski blagoslov.

V Lincnu je 28. sept. nagle smerti umerl ondotni škof dr. Ernest Marija Müller, star 66 lét. Bil je učen in bogoljuben gospod; med drugim je spisal delo „Theologia Moralis,“ ki se rabi kot učna knjiga skor po vsih bogoslovnih učiliščih. Škofoval je od l. 1885. R. I. P.

V Berlinu, pravi „Bonifaciusblatt,“ je 120.000 katoličanov in terpé veliko pomanjkanje cerkvá in duhovnov. Bonifacijeva družba je sklenila ondi zidati eno novo katoliško cerkev; neki duhovni pastir, ki že 38 lét pastiruje v Berlinu, pa pravi, da ne ena, ampak saj 4 nove cerkve bi bilo treba ondi zidati, — ali ne le novih cerkev bilo bi treba, ampak tudi novih mašnikov, ker pri 120.000 katoličanov treba bi bilo saj 100 duhovnov; pa jih morebiti še 50 ni.

V Hamburgu, ki med 500.000 dušami šteje 17.000 katoličanov, tudi namerjajo zidati novo katoliško cerkev. Tergovci podpisujejo po 1000 gld., pa tacih je malo, — eden jih je podpisal celo 10.000. Dozdaj imajo samo eno revno cerkev in eno šolo; na stotine katoliških otrok hodi v protestanške šole in odpadajo. — Tudi tukaj, kakor v Berlinu, živé katoličani v velikih stiskah.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

(Splošnji namen za mesec vinotok (oktober.)

a) Glavni namen:

Spreobrnjenje Kitajskega.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

„Tukaj pri nas,“ piše nek misijonar iz Kitajske, „je Serca Jezusovega pobožnost seveda tudi zelo v časti.

Kar se mene tiče, večkrat o nji govorim, in naši ljubi kristijanje jo ljubijo. Ni je skoraj hiše, kjer bi ne bilo presv. Serca podobne, a če zapazim, da se pogreša, zahtevam, da se zamujeno popravi. Tudi obhaja vsaka družina mesec Serca Jezusovega: ovenčajo podobo Serca Jezusovega, prižgó dvoje sveč ter molijo skupno litanije Serca Jezusovega. Med tako dobrimi ribiči iz Von-si gotovo ni nobenega, med ne tako gorečimi kmetovalci pa le malo, ki bi ne kazali na ta način svoje ljubezni do presv. Serca. Sej se vé, da podobe in altarji niso posebno krašni; ljudje so večinoma zelo revni. Prav za prav moramo to mi preskerbeti, in mi damo, kar ravno imamo. Naj lepše seveda dobi naša cerkva in pa one družine, ki so si posebne zasluge pridobile pri razširjanju in gojenju kerščanskega življenja. Tacih ljudi tukaj, posebno med kerščanskimi devicami, nikakor ne manjka; so tu v resnici občudovanja vredne duše, pravi aposteljni sv. vere. Naš še le leta stari kitajski list Serca Jezusovega ima že 2000 naročnikov, ki ga vsi prav radi beró.

Upajmo tedaj, da se bliža čas milosti velikemu kraljestvu, ker podobno se poroča iz vseh njegovih delov, in ker se v Kitajski dandanes sv. evangelij oznanjuje z neko vnemo in gorečnostjo, kakor še nikdar poprej ne. Kitajske provincije razdeljene so v 30 apostoljskih vikarijatov, in v vseh se dela v popolni edinosti uka in teženj v ime spreobrnjenja. „Bog hoče zmago,“ piše drug teh verlih delavcev, „ker je prav v današnjih dneh za Kitajsko pred vsem obudil delo razširjenja sv. vere in sv. Detinstva, ker kliče delavce tako mnogobrojno na to delo. Nikdar ne zbudí Bog znatnih moči in nikdar ne provzroči velikanskih djanj brez kacega velicega namena, ki ga znabiti vselej ne spoznamo, na kterege pa v njegovih očéh vse méri, še celo ovire in zapreke od ljudske strani.“

In brezdvomno so zapreke, ki ovirajo zveličanje Kitajske, strašne dosti in satan si tega velikanskega kraljestva, v katerem je tako dolgo ropal neumerjoče duše, ne bo tako lahko si dal iztergati. Saj si je pa svojo posest tudi zagotovil in zavaroval. To pa je nebriznost proti veri, sirova nevera, zmot brez števila in globoko v sercu tega ljudstva vkoreninjeno praznoverje; naj večja maloupnost proti tujcem in národen ponos, ki se samega sebe misli v kraljestvu srede, v nebeškem kraljestvu, ki vse, kar od zunaj pride, zaničuje in zametuje, ter se zato tudi sramuje ponižati se pred križem; slednjič, ker se pri sedanjih razmérih čisto ne vjema očitna služba s spolnovanjem tega, kar velela keršč. vera. To so silovite zapreke, ki ovirajo spreobrnjenje Kitajske.

Toda naj udari enkrat ura previdnosti, naj val morja milosti, ktero more naša skupna molitev vznemiriti, s silo zadene serca, bodi-si na cesarjevem dvoru, na dvoru „nebeškega sina,“ kakor imenujejo svojega cesarja, bodi si serca učenjakov, ki nad vsemi gospodujejo, tedaj bomo znabiti v kratkem videli tudi nepričakovano versto spreobrnjenj v pravo radost božjemu Sercu.

Čujmo, kaj veleč. V. Garnier S. J., škof v Tripolu in apostoljski vikar v Nanking u piše: „Kitajska je okorna masa; več ko 300 lét je že preteklo, kar so se zopet začeli misijoni za te dežele; in vendar žal, lahko preštejemo kamničke, ki so jih misijonarji s trudom odtergali od te velikanske mase. Če prav je boje v Kitajski 600.000 kristijanov, kaj je to proti mnogim (čez 400) milijonom, ki so še laživerci! Kitajska potrebuje tedaj, znabiti kakor nobena druga dežela sveta, naj bogatejšega nebeškega blagoslova. Če pa tega ne moremo od drugod pričakovati, kakor od Jezusovega Serca,

potem je nam naravnost prepotrebno, da serčno povzdignemo prapor božjega Serca Jezusovega ter ga prav visoko nosimo, tako visoko, da ga ne bodo ne le samo vsi videli, temveč da bo tudi vse k ljubezni vnel, ter vse meso v njem svoje zveličanje zagleda.

„Kaj bi moglo biti lepšega in tolaživnejšega, kakor če bi se duhovno združilo to ljudstvo v enem hlevu in pod enim pastirjem, kakor je že pod enim vladarjem, v enem kraljestvu!“

b) P o s e b n i n a m e n i :

9. *S. Dionizij.* „Duhovni in obhajanci.“ Več občin. Več ostarelih.

10. *S. Frančišk Borg.* Jezusova družba. Premenjenje mišljenja mnogim po duhovnih vajah. Več redovniških prednikov.

11. *S. Emil.* Meklenburško. Premenjenje življenja po tovarnah v keršč. dubu. Več delavcev. Popolno zamenarjeni otroci.

12. *S. Maksimilijan.* Linška škofija. Več deških in duhovskih semenišč. Dobri posli.

13. *S. Edvard.* Spreobrnjenje Angleške. Več zakonskih. Važne preskušnje Več omahujočih.

14. *S. Kalist.* Da bi se ohranilo spoštovanje do pokopališč in cerkvá. Več malovérnih in odpadlih. Blagoslov mnogim občekoristnim prizadevanjem.

15. *S. Terezija.* Karmeliški red. Pospeševatelji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Prav veliko zadržev zaradi poklica.

16. *S. Gal.* Z molitvenim apostoljstvom posebno združene redovniške družbe. Mnogo župnij. Več posebno bolehnih, pohabljenih, slepih.

17. *S. Hedviga.* Cistercijeuški red. Več otrok zmešanega zakona, da bi prestopili v katoliško Cerkev. Nekaj zadržev zaradi ženitve.

18. *S. Lukež.* Gojenje keršč. umetnosti. Več zdravnikov. Nekaj operacij. Vstrajnost v redovniškem stanu.

19. *S. Peter iz Alkant.* Vstanovljenje in prospéh kat. društev. Več lahkomišljencev. Nekaj posebno spridenih otrok. „Društvo otročjih prijateljev“ in „Serca Jezusovega vstanova.“

(Dalje nasl.)

I. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregtehe in velike nesreče. — Dober duh in stanovitnost gg. bogoslovcem. — Spodbudno obnašanje ljube mladine pri božji službi. — Ukrotenje ponočnega rogovilstva. — Nevarno bolan duhoven za pomoč. — Posebno bolni osebi.

Zahvala.

Bodi priserčno češčena, zahvaljena N. lj. Gospá presv. Serca za več prejetih znamenitih dobrot!

B.

V neki dušni zadevi sem zaupno klical k presv. Sercema Jezusa in Marije, k preblaženi Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu, in sv. Frančišku Seraf.; ter tudi obljubil očitno zahvalo v dveh listih, v „Cvetju“ in „Danici,“ ako bo moja prošnja uslišana.

Saj še nobeden ni bil preslišan, kateri se je tem velikim priprošnjikom priporočal; tako sem tudi, hvala Bogu, jaz bil uslišan. Za to čast in slava Mariji pomoč-

nici. — češčeno in hvaljeno bodi presveto Serce Jezusovo in sladko Serce Marijino, — češčeni bodite sv. Jožef. sv. Anton Padov. in sv. Frančišek Seraf. zdaj in na vekomaj!
F. J. L.

Iz tedenske torbice.

Vi trije mladi smerkolini, ki ste sočolca po tolovajsko za voglom čakali, da bi ga „nabili,“ ste za zdaj zaznamnjani; ako bi še kaj tacega počenjali, pridete v „črne bukve“ — lahko po imenih. Ali ne veste, da pretepi védejo na „Žabjek“ ali celo na „Grad,“ in poslednjič v pozubljenje! —

Ti veliki, čerhi kuže, — jaz imam s taboj besedo! Ti si hotel smukniti v cerkev, in bil bi tudi dosegel, kar si „smatral,“ ako bi je ne bil dobil s klobukom po glavi. Tako pa, bodi rečeno tebi v pohvalo, si jo precej hitro na ulico zavrl, če prav nerad! — Prašam te pa, kuže, kaj imaš ti v cerkvi opraviti? Moliti ne znaš, pa ko bi tudi znal, ne moreš, ker imaš torbo na glavi; ti tedaj samo zato siliš v cerkev, da bi krog letal, grivo stresal, po ljudéh zijal in jih v molitvi motil. Če pa bi svoje ljudj našel, bi se léno zraven njih ulegel, muhe ropotaje strašil in zopet nepriliko delal. Sploh, tvoj prostor je pasjek in ne cerkev. Sej si morebiti že čital nabito na kacic cerkvenih vratih: „Pese v cerkev voditi je prepovedano.“

Tedaj kuže: „Ad notam — Zapiši si opomin na dlako!“

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. V Šenklavški stoljnici so v cesarjev gon imeli premilgsp. knez in škof pričo visokih vradnij slovesno sv. mašo. — Vsa šolska mladina je ta dan imela svojo mašo.

Ljubljana — mesto učениh! Ko pridejo k sv. maši tudi le samo gimnazijci, je Šenklavška stoljnica skoraj napolnjena. In ako se pomisli, da od vsih krajev le take mladenče pošiljajo v glavno mesto, ki so boljših zmožnosti, se smé reči, da Ljubljana je mesto mlade inteligencije in bode pa le zopet profesor kriv, ako odleti kateri teh pšeničnih cvetov! Da bi le res to vsi bili — zlasti tudi v pravnem oziru. Kolikor poveršni pogled kaže, so pri sv. maši lepega obnašanja; Bog daj stanovitnost, potem se tudi blagoslov Božji ne bo pogršal.

Zelo star mož mi je té dni pravil, da je bil v mladih letih dobil od modrega moža ta-le nauk:

„Rad móli,

Rad delaj,

Pa ljudj pri miru pusti!“

Sedanjim dijakom bi se smel ta nauk tako-le pričeti:

„Rad móli,

Rad delaj,

Kerčme in tobak pri miru pusti!“

Oni mož je dosegel visoko starost pri spolnovanji omenjenega nauka; šolskih mladenčev pa se bo veliko ugonobilo, ako bodo zoper ta nauk grešili.

Probari coeptum est.

Poglejmo, kako se godi financministru. Pervega polmesca jih je hodilo v „ljudsko kuhinjo“ 121. Izmed teh jih je deset dobivalo hrano iz zapuščine pokojnega voznika Rozmana, 3 so bili za poverhi; od družih je zadelo financministra 88 gld. 96 kr. Kar je šlo za druge potrebe in še drugim učencem, ni prav malo. — Iz

tega se smé nekoliko posnemati prihodnjost, kajti: „Quarta, quinta dies qualis, tota est lunatio talis.“

Pa to tudi ni malo, da vsak dan veliko čez stotino naših pridnih fantov molí za dobrotuice, katerim Bog pomnoži srečo in blagor!

Novosti. Koledar katol. tiskovnega društva v Ljublj. za l. 1889; 1. letnik. Prav prijazna knjižica obsega zraven navadnih koledarskih reči veliko vsakdanje koristnega blaga, kakor so: Rodopis ces. rodovine. Evrop. vladarji. Slovenske škofije. Vojaško duhovstvo. C. kr. šolski svéti slov. zemelj. Poštne, kolikovske zadeve. Ocena slov. knjig za mladino. Obrissui listki za imelek šolarjev; bolnikov. Med posameznimi mesci in ob koncu je prazen papir za posebne poznamke. — Družbeniki dobijo ta koledar brezplačno, za neude stane 1 gld. 20 kr.

Na Igu so dobili zale nove orglje s 25 registri; delo bratov Zupanov. Preteklo nedeljo so imeli gnljivo slovesnost za duše v vicah. — Več prih.

Izpraševanje za župnijske službe so opravili č. gg.: Tom. Potočnik, Rott Gothard in Iv. Šašelj. Terst. *Birmanje* na Občini bode 28. oktobra.

Spremembe. Č. g. Gast. Decomis, mašnik kongregacije N. lj. Gospé Sijonske, bode kaplan in katehet pri šolski napravi ravno te kongregacije. — Č. g. Štef. Destradi, duh. pom. v Milah, prestavljen je v Baje. — Smertno zbolel je gredé v cerkev ter kmalo potem umrl je 25. avg. prečast. g. kanonik Mih. Debelak. Rojen je bil l. 1818 v Teržiču na Kr., posvečen 1845. Delal je do poslednjega dihljeja. Terž. škofijski list ga hvali kakor „hrabrega vojaka, ki je bil vselej vse vsem.“ R. I. P. — Razpisan je tedaj kanonikat do 31. oktobra. Esako so razpisane župnije: Čerovlje, Dolenja vas in Sterna.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji. Prestavljeni so sledeči č. gg. kapelani: Ivan Šlakar v Boh. Bistrico, Jakob Lebar v Boštanj, Fran Demšar v Sv. Križ pri Kostanjevici, Leop. Picigas v Mirno Peč, A. Krainer v Kolovrat, Fr. Mekieec v Št Vid nad Ljubljano, Lepold Zaletel v Mengeš, Anton Koblar v Št. Juri pri Kranji ter Fr. Kušar v Moravče. Novomašnik č. g. Konrad Tekster gre za kaplana v Čatež pri Kerškem.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Uršula Fabijan 1 gld. — Iz Istre 50 kr. — Gosp. posest. Fr. Silvester 2 gld. — Preč. g. župnik Jož. Kerčun 2 gld. — Čast. g. A. St. 2 gld. — Čast. g. administrator Martin Malenšek 5 gld. — V. r. grofinja Sofija Auerspergova z bl. hčerama 4 gld.

Za spominek r. g. Jož. Jeriča: „Memoria justí cum laudibus.“ (Prov. 10, 7.) 5 gld. — Preč. g. župnik Jan. Potočnik 5 gld. — Č. g. župnik Jak. Raspotnik 5 gld. — Č. g. kat. Šim. Zupan 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. kat. Šim. Zupan 12 gld. — Marija Stefec iz Mozirja 40 gld.

Za sv. Očeta: Po č. g. župniku Mih. Gogalu 20 gld. pri darovanji sveč v god Imena M.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. B.—c.: Priserčna hvala za verlo času primerno delo, kakor tudi za opom. oziroma „Ravn. gov.“ ki se bo hvaležno še porabil.